

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 610/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Zuzanou Motúzovou, Michalská 3, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Pezinok sp. zn. 11 P 62/2013 z 11. marca 2015, ako i rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11 CoP 288/2015 z 10. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 P 62/2013 z 11. marca 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), ako

i rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 CoP 288/2015 z 10. novembra 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi v právnom postavení navrhovateľa v konaní o návrhu na zníženie výživného na plnoleté dieťa [REDACTED] (ďalej len „plnoletý“) bol rozsudkom okresného súdu z 11. marca 2015 zamietnutý jeho návrh na zníženie výživného, ktoré mu bolo určené rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8 C 172/2011 z 8. novembra 2011 v sume 180 € mesačne. Hlavným argumentom sťažovateľa v prospech zníženia výšky výživného bola ním tvrdená zmena majetkových pomerov. Od rozvodu sa mu znížil príjem na sumu 691 €, od januára 2012 spláca dva úvery, ktoré pochádzajú ešte z manželstva s matkou plnoletého, okrem toho platí všetky poplatky spojené s bývaním v dome, ktorého je matka plnoletého podielovou spoluvlastníčkou. Okresný súd zamietol návrh sťažovateľa z dôvodu, že nezistil takú zmenu pomerov, ktorá by odôvodňovala zníženie výživného. Okresný súd okrem iného uviedol, že splátky úverov a náklady na bývanie nie sú dôvodom zníženia výživného, keďže výživné je prednostná pohľadávka. Počas konania sa sťažovateľovi narodilo ďalšie dieťa, a tým mu vznikla ďalšia vyživovacia povinnosť. Táto skutočnosť však nebola podnetom na podanie návrhu na zníženie výživného. Námietky sťažovateľa vo vzťahu k neprimerane vysokej životnej úrovne plnoletého nepovažoval okresný súd za dôvodné.

3. Proti rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, ktoré doplnil návrhom na doplnenie dokazovania. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 CoP 288/2015 z 10. novembra 2015 potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 11 P 62/2013 z 11. marca 2015 a nové navrhované dôkazy odmietol vykonať.

4. Sťažovateľ namieta, že okresný súd a krajský súd porušili jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že:

- odmietli vykonať dôkazy nevyhnutné na rozhodnutie veci navrhnuté sťažovateľom a nevykonali ani iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, čím porušili aj princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania,

- aplikovali právne normy týkajúce sa zistenia skutkového stavu len formálne bez ich ústavne konformného výkladu a
- nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia.

5. Súd sa podľa sťažovateľa nevysporiadali s námietkami týkajúcimi sa zisťovania výšky príjmu matky plnoletého, s možnou existenciou tretieho zamestnania matky plnoletého, neuviedli dôvod, prečo nebolo potrebné preskúmať schopnosti, možnosti a majetkové pomery samotného plnoletého, resp. či vyživovacia povinnosť stále trvá, nevzali do úvahy príjmy sestry plnoletého, nevysporiadali sa s judikatúrou poukazujúcou na potrebu zohľadniť opodstatnené splácané úvery, nevysporiadali sa so vznikom ďalšej vyživovacej povinnosti sťažovateľa k maloletému [REDACTED] ani s existenciou vyživovacej povinnosti k súčasnej manželke sťažovateľa.

6. Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10.11.2015 so sp. zn. 11CoP/288/2015-308 porušené bolo.

2. Základné právo podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 11.03.2015, sp. zn. 11P 62/2013 porušené bolo.

3. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10.11.2015 so sp. zn. 11 CoP/288/2015-308 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

4. Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 11.03.2015. sp. zn. 11 P 62/2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

5. Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 1 000 EUR (slovom tisíc eur), ktoré mu je Krajský súd v Bratislave (alternatívne: Okresný súd Pezinok) povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Krajský súd v Bratislave (alternatívne: Okresný súd Pezinok) je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa v sume 286 EUR na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

12. Podstata sťažnosti sťažovateľa spočíva v tvrdení o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 11 P 62/2013 z 11. marca 2015, ktorým okresný súd zamietol jeho návrh na zníženie výživného a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 CoP 288/2015 z 10. novembra 2015, ktorým krajský súd prvostupňový rozsudok potvrdil. Sťažovateľ tvrdí, že súdy odmietli vykonať dôkazy nevyhnutné na rozhodnutie veci navrhnuté sťažovateľom a nevykonali ani iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, neaplikovali právne normy ústavne konformným spôsobom a nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 11 P 62/2013 z 11. marca 2015

13. Ústavný súd pripomína, že podľa čl. 127 ústavy rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (princíp subsidiarity). Sťažovateľ mal právo podať proti namietanému rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Toto svoje právo aj využil. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti namietajúcej rozsudok okresného súdu sp. zn. 11 P 62/2013 z 11. marca 2015 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 11 CoP 288/2015 z 10. novembra 2015

14. Ústavný súd považuje v kontexte podanej sťažnosti v prvom rade za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou alebo mimoriadnou opravnou inštitúciou. Ústavný súd preto v súlade so svojou doterajšou judikatúrou uvádza, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred nimi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 80/05, III. ÚS 122/2010).

15. Vzhľadom na vymedzený rozsah možných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov ústavný súd posúdi to, či rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu je ústavne udržateľný, t. j. či nevykazuje znaky svojvôle, arbitrárnosti, či je náležite odôvodnený a či výklad práva všeobecným súdom nie je taký, že popiera účel a zmysel príslušných zákonných noriem (m. m. I. ÚS 23/2010).

16. Ústavný súd v tejto súvislosti poznamenáva, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti

takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Vyplýva to aj zo znenia § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), pozri aj § 220 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal i ďalšie navrhnuté dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok odvolacieho súdu (§ 211 ods. 2 OSP, pozri aj § 378 ods. 1 CSP). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05). Uvedenému právnomu názoru zodpovedá aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c. Španielsko).

17. Ústavný súd ďalej dodáva, že vzhľadom na svoje ústavné postavenie a funkcie v zásade nemôže preskúmavať správnosť hodnotenia dôkazov a rovnako nemôže skúmať, či súdy správne právne vyhodnotili zistený stav. Z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 141 ods. 1 ústavy) totiž vyplýva aj zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 132 OSP, pozri aj § 191 CSP). Preto ak všeobecné súdy pri svojom rozhodovaní postupujú podľa označeného zákonného ustanovenia, nespadá do právomoci ústavného súdu opätovne posudzovať hodnotenie nimi vykonaných dôkazov.

18. Ústavnému súdu v okolnostiach veci sťažovateľa ani neprislúchalo posudzovať, či návrhu sťažovateľa na zníženie výšky vyživovacej povinnosti malo alebo nemalo byť vyhovené. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či rozhodnutie o ňom spĺňalo požiadavku ústavnosti spočívajúcu predovšetkým v ústavne konformnom výklade dotknutej právnej úpravy a tiež požiadavku náležitého odôvodnenia prijatých záverov.

19. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že vec preskúmal podľa § 212 ods. 2 písm. a) OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a dospel k záveru, že odvolanie sťažovateľa nie je dôvodné. Krajský súd zhodne ako okresný súd dospel k záveru, že od posledného rozhodnutia o výživnom nedošlo na strane sťažovateľa k zmene pomerov, ktorá by mala byť dôvodom na zníženie výživného.

20. V súvislosti so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľa považuje ústavný súd za potrebné poukázať na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorej sa okrem iného uvádza, že *„Z obsahu návrhu otca na zníženie výživného je zrejmé, že otec ako dôvod na zmenu rozhodnutia o výživnom uviedol pokles jeho príjmu, splátky dvoch úverov pochádzajúcich ešte z manželstva s matkou plnoletého... a náklady na poplatky v dome, ktorý patrí v 1/2 aj matke plnoletého, na ktorých sa rovnako nepodieľa po tom, čo sama dobrovoľne opustila domácnosť. Pokiaľ ide o uvedené dôvody, tieto aj podľa názoru odvolacieho súdu nezakladajú dôvod na zmenu rozhodnutia o výživnom v zmysle zníženia výživného. K poklesu výšky príjmu otca treba uviesť, že otec pokles svojho príjmu v konaní nepreukázal, čo sa týka splátok úverov, tu odvolací súd zaujal zhodné stanovisko ako súd prvého stupňa, t.j., že výživné na maloleté (plnoleté) dieťa, ktoré nie je schopné samo sa živiť, je prednostná pohľadávka a ako taká má prednosť pred ostatnými výdavkami či pohľadávkami povinného rodiča. Otec na obranu svojich práv podal návrh na vydanie bezdôvodného obohatenia voči matke plnoletého týkajúci sa jej obohatenia vzniknutého tým, že plnil spoločné záväzky v celej výške. Z uvedeného je zrejmé, že otec v samostatnom konaní si uplatňuje svoju pohľadávku voči matke plnoletého, ktorú súčasne uplatňuje v danom konaní ako dôvod na zníženie výživného. Rovnaká situácia je aj pokiaľ ide o rodinný dom v podielovom spoluvlastníctve rodičov, ohľadne ktorého sa taktiež vedie konanie o vyporiadanie spoluvlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti. Pokiaľ ide o náklady domácnosti v predmetnom rodinnom dome, na ktorých sa matka nepodieľa, je potrebné uviesť, že pokiaľ v predmetnom rodinnom dome, ktorý aj keď doposiaľ v 1/2 vlastnícky patrí matke plnoletého, býva súčasná manželka otca, jej dve deti, a t.č. už aj syn otca zo súčasného manželstva, nemožno od matky spravodlivo požadovať, aby platila náklady súčasnej rodiny otca ... S poukazom na uvedené podľa názoru odvolacieho súdu v čase*

podania návrhu otca na zníženie výživného nenastali žiadne okolnosti vedúce k záveru o zmene pomerov na strane otca.

Tým, že pre rozhodnutie v zmysle § 154 O.s.p. je rozhodujúci stav v ase vyhlásenia rozhodnutia, za jedinú okolnosť spôsobilú na zmenu rozhodnutia o výživnom možno považovať narodenie maloletého [REDACTED], t.j. vznik ďalšej vyživovacej povinnosti. Zároveň však treba uviesť, že aj vznik ďalšej vyživovacej povinnosti povinného rodiča v zmysle príslušných ustanovení Zákona o rodine (§ 62 ods. 2, § 75 ods. 1) automaticky neznamená zníženie výživného na dieťa z predchádzajúceho vzťahu...

Aj v tomto smere sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že od roku 2011, t.j. za obdobie štyroch rokov, ktoré uplynuli od posledného určovania výživného, sa potreby t.č. už plnoletého [REDACTED] zvýšili, takže napriek tomu, že sa otcovi narodilo ďalšie dieťa, neznamená táto skutočnosť v celom komplexe zistených skutočností ako na strane otca, tak aj plnoletého [REDACTED] dôvod na zmenu rozhodnutia o výživnom, a to znížením výživného na [REDACTED].

K námietke otca o neprimeraných nákladoch plnoletého [REDACTED] treba uviesť, že matkou a aj plnoletým [REDACTED] vyčíslené náklady na 18-ročného dospelávajúceho, resp. už dospelého mladého muža, študujúceho na strednej škole, sú (s výnimkou účtu za mobilný telefón) primerané...

Pokiaľ ide o príjem matky, tento bol v konaní riadne zistený, v spise sa nachádza príjem matky od Union poisťovňa, a.s. vo výške 198,35 € a príjem od Avion zdravotná poisťovňa vo výške 533,44 €, spolu 731,79 € za obdobie od januára 2013 do januára 2014...

Pokiaľ ide o návrhy na doplnenie dokazovania predložené otcom v rámci doplnenia odvolania, týmto odvolací súd nevyhovel majúc za to, že v danej veci nie je možné aplikovať ust. § 213 ods. 3 a 4 O.s.p. V prvom rade má za to, že súd prvého stupňa vo veci riadne zistil skutkový stav, na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam, z ktorého dôvodu nie je potrebné zo strany odvolacieho súdu doplniť dokazovanie, rovnako v danej veci neboli splnené podmienky na aplikáciu ust. § 205a ods. 1 písm. b/, d/ O.s.p., t.j. preukázanie predloženými dôkazmi, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a navrhnuté dôkazy účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa...

K dôkazu, a to vyžiadaniu si aktuálneho potvrdenia o návšteve školy plnoletým [REDACTED] treba uviesť, že vyživovacia povinnosť rodičov trvá do doby, pokiaľ nie je dieťa

schopné samo sa živiť. V prípade, že by došlo k ukončeniu štúdia, má plnoleté dieťa povinnosť túto skutočnosť otcovi oznámiť, uvedená skutočnosť je dôvodom na zrušenie vyživovacej povinnosti. V prípade, že by plnoletý ■■■■■ školu už nenavštevoval a otec by svoju vyživovaciu povinnosť plnil, má otec právo domáhať sa vrátenia výživného, keďže spotrebované výživné sa nevracia len u maloletých detí. K tvrdeniu otca na preverenie príjmov matky plnoletého z dôvodu, že sa dopyčul, že má mať aj ďalší príjem treba uviesť, že rovnako nemá svoje opodstatnenie. Príjem matky plnoletého bol v konaní dostatočne zistený, nie je dôvod ho spochybňovať. V prípade spochybnenia je účastník konania povinný predložiť súdu relevantné dôkazy preukazujúce dôvodnosť navrhovaného dôkazu. Takýmto dôkazom však rozhodne nie je skutočnosť, že sa otec plnoletého dopyčul, že by matka mohla mať aj tretí príjem. Pokiaľ ide o návrh otca na zaviazanie plnoletej sestry na predloženie úverových zmlúv preukazujúcich výšku úveru, výšku úroku, ktorú si sestra ■■■■■ vzala na notebook a televízor, rovnako nemá svoje opodstatnenie, nakoľko ide o dôkaz, ktorý mohol otec plnoletého uplatniť v konaní pred súdom prvého stupňa, keďže kúpa televízora a notebooku bola predmetom dokazovania na súde prvého stupňa.“

21. Sťažovateľ svojou sťažnosťou v podstate požaduje revíziu napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu z 11. marca 2015, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na zníženie výživného na jeho plnoletého syna. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. Ústavný súd sa presvedčil, že krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol a náležite ozrejmlil dôvody, pre ktoré napadnuté rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil, a preto po preskúmaní sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, ústavný súd konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu jasne a zrozumiteľne podáva výklad použitého právneho predpisu (§ 78 ods. 1, § 62 ods. 1 až 5, § 75 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov) a vyplývajú z neho dôvody, pre ktoré rozhodol tak, že prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd nezistil pochybenia takej relevancie, ktoré by mohli mať za následok neakceptovateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu z ústavného hľadiska. Sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho krajského súdu, nie je

arbitrárnym a v dostatočnom rozsahu dáva odpoveď na to, ako a prečo došlo zo strany krajského súdu k potvrdeniu napadnutého rozsudku okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na zníženie výživného na plnoleté dieťa. Z napadnutého rozsudku krajského súdu podľa názoru ústavného súdu nevyplýva ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

22. Podľa názoru ústavného súdu sa okresný súd a krajský súd dostatočne zaoberali všetkými podstatnými námietkami sťažovateľa (zníženie príjmov, splácanie záväzkov, ktoré vznikli za manželstva s matkou plnoletého, náklady na domácnosť, vznik ďalšej vyživovacej povinnosti...), ako aj jeho návrhom na doplnenie dokazovania na zistenie majetkových pomerov sťažovateľa, plnoletého, ako aj matky plnoletého a vyhodnotili ich spôsobom, ktorý zodpovedá zákonným požiadavkám na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 OSP). O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje, a preto ústavný súd konštatuje, že nezistil dôvod, ktorý by signalizoval možnosť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť, že ním došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv.

23. Ústavný súd preto zastáva názor, že napadnutý rozsudok krajského súdu spĺňa kritériá zákonného rozhodnutia, pričom je aj náležite odôvodnené. Ústavný súd si neosvojil argumentáciu sťažovateľa o porušení označených základných práv a práv postupom a napadnutým rozsudkom krajského súdu, pretože skutočnosť, že krajský súd nerozhodol v súlade s predstavami a očakávaniami sťažovateľa, ešte neznamená, že došlo aj k porušeniu uvedených práv.

24. V závere ústavný súd odkazuje na svoju stabilnú judikatúru v podobných veciach (sťažnosti proti rozhodnutiu o návrhu na zníženie výživného), napr. konania vedené pod spisovými značkami: I. ÚS 324/2015, III. ÚS 155/2016, III. ÚS 536/2015, IV. ÚS 137/2014, II. ÚS 47/2016.

25. Na základe uvedeného ústavný súd posúdil napadnutý rozsudok krajského súdu ako konformný s obsahom garancií označených článkov ústavy a dohovoru a sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 11 CoP 288/2015 z 10. novembra 2015 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Sťažovateľ označil v petite svojej sťažnosti aj porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, v odôvodnení však neuviedol, v čom malo porušenie uvedeného práva spočívať, a nepredostrel žiadne argumenty, ktoré by mali porušenie označeného práva odôvodňovať. Z uvedeného vyplýva, že odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa nezodpovedá navrhovanému petitu. Vzhľadom na uvedené sťažnosť v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 2 ústavy rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 11 CoP 288/2015 z 10. novembra 2015 napĺňa predpoklady na odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

27. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bezpredmetné rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uvedených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2016